

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski – przewodniczący i sprawozdawca

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 grudnia 2019 r. zażalenia świadków K. W. i I. M. na postanowienie Wydziału I Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z 1 sierpnia 2018 r. o sygn. I DSK 10/19,

I. zmienia postanowienie Wydziału I Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z 1 sierpnia 2018 r. o sygn. I DSK 10/19 w ten sposób, iż przyznaje K. W. i I. M. kwotę 94 złote 29 groszy ponad sumę orzeczoną w postanowieniu pierwszoinstancyjnym;

II. w pozostałym zakresie zaskarżone postanowienie utrzymuje w mocy.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy – Izba Dyscyplinarna postanowił uwzględnić zażalenie świadków K. W. i I. M. w części dotyczącej wysokości kosztów powrotu z rozprawy sądowej przed Sądem Najwyższym, przyznając każdemu z nich ponad sumę orzeczoną w postanowieniu pierwszoinstancyjnym kwotę 94 złote 29 groszy. Tym samym Sąd Najwyższy zdecydował o przyznaniu K. W. łącznej sumy 226 złotych 69 groszy oraz o przyznaniu I. M. łącznej sumy 308 złotych 99 groszy.

K. W. i I. M. stawili się na wezwanie Sądu w dniu 11 lipca 2019 r. Wnioskiem z dnia 11 lipca 2019 r. oboje świadkowie wystąpili o zwrot kosztów podróży, utraconego zarobku oraz kosztów utrzymania w miejscu dokonania czynności.

Art. 618 § 1 pkt 3 k.p.k. stanowi, że wydatki Skarbu Państwa obejmują w szczególności wypłaty dokonane z tytułu sprowadzenia i przewozu oskarżonego, świadków i biegłych. Orzekając w pierwszej instancji, Sąd Najwyższy nie mógł uwzględnić poniesionych kosztów podróży powyżej sumy udokumentowanej paragonem. Świadkowie, nie mogąc dostarczyć paragonu z jeszcze nieodbytej podróży powrotnej do miejsca zamieszkania, musieli liczyć się z tym, że Sąd – na tamten moment - będzie mógł obliczyć koszty ich podróży tylko w oparciu o paragon dokumentujący tankowanie benzyny potrzebnej na odbycie podróży do W..

W momencie orzekania w drugiej instancji, Sąd dysponował już jednak paragonem stanowiącym dowód tankowania benzyny na potrzeby podróży powrotnej – do miejsca zamieszkania. Biorąc pod uwagę, że ogólny koszt paliwa na potrzeby podróży powrotnej wyniósł 188 złotych 58 groszy, Sąd postanowił o przyznaniu świadkom równowartości tej sumy w częściach równych – po 94 złote 29 groszy.

Jednocześnie Sąd Najwyższy oddalił pozostałe, zawarte w zażaleniu, roszczenia świadków, szczególnie w zakresie świadczenia przyznanego świadkowi I. M. jako zwrot utraconego zarobku, przyjmując za trafne i adekwatne ustalenia Sądu pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zwraca również uwagę na błąd w określeniu podstawy prawnej wyliczenia zwrotu utraconych zarobków dla świadka I. M., jaki pojawił się w uzasadnieniu orzeczenia pierwszoinstancyjnego. Otóż, mnożnik 4,6% kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe jako górna granica należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, wynika nie z art. 618 § 3 k.p.k., lecz z art. 618b § 3 k.p.k., stosowanych odpowiednio na podstawie art. 128 w zw. z art. 133 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Pozostałe żądania zażalenia zostają oddalone.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy – Izba Dyscyplinarna postanowił jak w sentencji.

